

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 838/19	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 18 września 2019 roku w sprawie II K 156/19			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
0.12.1. Ustalenie faktów				
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
0.12.2. Ocena dowodów				
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	- obraza prawa procesowego 7 kpk poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, która w przedmiotowej sprawie przybrała charakter dowolnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego, w szczególności w zakresie oceny opinii biegłego z zakresu	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

toksykologii, zeznań świadków, wyjaśnień oskarżonego;

- obraza prawa procesowego art. 170 § 3 kpk przez jego niezastosowanie, polegające na braku wydania postanowienia w przedmiocie wniosku dowodowego o opinię uzupełniającą obrońcy oskarżonego;

- obraza prawa procesowego art. 424 § 1 pkt 1 i 2 kpk przez brak dostatecznego uzasadnienia w zakresie nierozpoznania wniosku o dopuszczenie opinii uzupełniającej złożonego na piśmie przez obrońcę;

- obraza prawa procesowego art. 5 § 2 kpk przez obciążenie oskarżonego okolicznością niewyjaśnioną w sposób niewątpliwy tj. okolicznością czasu spożycia środka odurzającego;

- obraza prawa materialnego art. 66 § 1 k.k. poprzez jego niezastosowanie.

<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>W świetle zebranych w sprawie dowodów wyprowadzony przez Sąd I instancji wniosek co do zaistnienia podstaw do pociągnięcia oskarżonego P. W. do odpowiedzialności karnej za czyn z art. 178a § 1 k.k. należy uznać jako słuszny. Podkreślić należy, iż sporządzona w sprawie na etapie postępowania sądowego, a następnie uzupełniona w postępowaniu odwoławczym opinia toksykologiczna biegłej dr. n. chem. M. T. udziela kompleksowych odpowiedzi na postawione pytania i umożliwia ustalenie - w zestawieniu z dowodami osobowymi - kiedy doszło do spożycia przez oskarżonego substancji odurzającej, zawierającej związek chemiczny (...), a w reasumpcji, czy oskarżony w chwili kierowania</p>	

pojazdem mechanicznym znajdował się pod wpływem tych substancji i tym samym naruszył obowiązujące normy prawa. W ocenie sądu odwoławczego, należy przychylić się do stanowiska Sądu meriti, iż do zażycia substancji odurzającej przez oskarżonego doszło przed jego zatrzymaniem (przy czym wykluczyć należy twierdzenia oskarżonego jakoby nie miał świadomości, że takowe substancje zażył i jakoby doszło do tego w czasie i miejscu przez niego podanym na imprezie kilka dni przed zatrzymaniem - była to jedna z wersji oskarżonego). Bowiem jeśli przyjąć, że oskarżony połknął środek odurzający umieszczony w woreczku o zapięciu strunowym, to w ocenie sądu odwoławczego niemożliwe jest, aby po upływie godziny od połknięcia uwolniła się z tego woreczka substancja psychotropowa w stężeniu, jakie wykazało badanie krwi tj. 3,9ng/ml. Zważyć należy, iż w

przypadku ustnego spożycia marihuany proces przenikania substancji odurzającej do krwi jest zdecydowanie wolniejszy niż w przypadku jej zapalenia, tym bardziej jeśli jeszcze w grę wchodzi woreczek, w którym ta marihuana była umieszczona. Poza tym, za takim wariantem przemawiają inne dowody zgromadzone w sprawie. Przywołać w tym aspekcie należy zeznania funkcjonariuszy Policji, którzy dokonywali kontroli wobec oskarżonego. Funkcjonariusze Ci w sposób wnikliwy i precyzyjny opisywali przebieg zdarzenia oraz moment i okoliczności zatrzymania P. W.. Podkreślili przy tym, że podczas dokonywanych czynności służbowych związanych z kontrolą drogową, oskarżony przejawiał objawy wskazujące na działanie związków psychoaktywnych a w samochodzie wyczuwalna była woń marihuany. Poza tym oskarżony nie chciał stosować

się do poleceń funkcjonariuszy, w tym wysiąść z samochodu.

Podkreślić należy, iż funkcjonariusze policji jako osoby postronne wykonujące jedynie swoje obowiązki zawodowe są wiarygodnym źródłem informacji i nie ujawniły się w trakcie tego postępowania jakiegokolwiek powody, które byłyby w stanie to zaufanie do nich zniweczyć bądź osłabić. Nie bez znaczenia pozostaje również postawa samego oskarżonego, który to w toku składania kolejnych wyjaśnień zmieniał wersje dotyczącą zażycia substancji psychotropowej (niejako dopasowując ją do zmieniających się okoliczności sprawy i tym samym upatrując w tym swoją szansę na uniknięcie odpowiedzialności karnej). Podczas składania wyjaśnień w postępowaniu przygotowawczym, oskarżony nie przyznał się do zażycia takiej substancji. Na rozprawie zaś w

dniu 27 lutego 2019 roku wskazał, że palił marihuanę podczas imprezy w klubie, w dniu poprzedzającym osądzone zdarzenie, zaprzeczając jednocześnie, aby połykał środek odurzający podczas jego zatrzymania. Z kolei na rozprawie w dniu 18 września 2019 roku odwołał wyjaśnienia dotyczące palenia marihuany na imprezie, przyznając się do jej połknięcia w chwili podjęcia wobec niego kontroli przez funkcjonariuszy policji. Biorąc pod uwagę wnioski opinii sądowo - lekarskiej, oczywistym jest, że ta ostatnia wersja - z jego punktu widzenia - była dla niego najbardziej korzystna (co zapewne dostrzegło też „wytrawne oko” obrońcy oskarżonego i niewątpliwie taka jest jego rola), stąd też w tym zakresie przyznał się do winy, chcąc tym samym odwieść sąd od wydania rozstrzygnięcia zapadłego w sprawie.

Sąd Okręgowy przyznaje rację skarżącemu, że z uwagi na charakter czynu stanowiącego przedmiot osądu w niniejszej sprawie, zachodziła konieczność pozyskania uzupełniającej opinii biegłych, jako że stwierdzenie okoliczności mających kluczowe znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, w tym także dla oceny wiarygodności wyjaśnień oskarżonego, wymagało wiadomości specjalistycznych. Niemniej jednak uchybienie sądu rejonowego w tym zakresie, nie ma wpływu na trafność rozstrzygnięcia co do zasady (a mianowicie sprawstwa i winy oskarżonego), zważywszy na to, że dowód taki przeprowadzony został z inicjatywy sądu okręgowego i powyższe uchybienie zostało konwalidowane na etapie postępowania odwoławczego (zdezaktualizowały się zatem zarzuty skarżącego o naruszenie norm art.

170 § 3 k.p.k. i art.
424 § 1 pkt 1 i 2
k.p.k.).

Nie ma też racji
skarżący, podnosząc
zarzut obrazy art.
5 § 2 k.p.k.
Otóż do naruszenia
powołanego
przepisu mogłoby
dojść wówczas,
gdyby Sąd I
instancji powziął
nie dające się
usunąć wątpliwości
i poczytał je na
niekorzyść
oskarżonego albo
powinien stwierdzić
istnienie takich
wątpliwości, a
następnie
rozstrzygnąć je na
jego korzyść, ale
tego nie uczynił. Do
uchybiecia zasadzie
in dubio pro
reo nie dochodzi
więc wówczas, gdy
tylko strona żywi
takie wątpliwości,
w szczególności na
skutek odmiennej
oceny materiału
dowodowego.

Tymczasem w
sprawie nie
występują tego
rodzaju wątpliwości,
które niweczyłyby
prawidłową ocenę
dowodów i trafne
ustalenia faktyczne.
Wyrażona w art.
5 § 2 k.p.k.
zasada, nie nakłada
na sąd obowiązku
przyjęcia wersji
najkorzystniejszej

dla oskarżonego, lecz zakaz czynienia niekorzystnych domniemań w sytuacji, gdy stan dowodów nie pozwala na ustalenie faktów. Nie budzi bowiem zastrzeżeń okoliczność, że tego rodzaju wątpliwości, o których mowa w art. 5 § 2 k.p.k. winien mieć Sąd, a nie strona postępowania.

Reasumując, wbrew twierdzeniom zawartym w apelacji, nie ma podstaw, ani do skutecznego kwestionowania dokonanej przez sąd I instancji oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego (poprzez wskazanie naruszenia normy art. 7 k.p.k.), ani też poczynionych na podstawie tego materiału dowodowego ustaleń faktycznych odnośnie sprawstwa i winy oskarżonego P. W.. Apelacja kwestionuje stanowisko Sądu Rejonowego z pozycji wyjaśnień oskarżonego oraz jego własnych, subiektywnych ocen wymowy przeprowadzonych na rozprawie dowodów, przy

wybiórczym i
pozbawionym
obiektywizmu ujęciu
ich zakresu,
charakteru i treści.
Bowiern zważyć
należy, iż Sąd
pierwszej instancji
przeanalizował
wyjaśnienia
oskarżonego,
skonfrontował je z
innymi dowodami i
trafnie potraktował
jego twierdzenia,
jako przyjętą linię
obrony.

W odniesieniu do
kwestii obrazu
przepisów prawa
materialnego,
polegającej na
niewłaściwej ocenie
stopnia społecznej
szkodliwości czynu
przypisanego
oskarżonemu P.
W., wynikającej z
nieuwzględnienie w
sposób prawidłowy i
kompleksowy
wszystkich
okoliczności
podmiotowych i
przedmiotowych
rzutujących na tą
ocenę sąd
odwoławczy
odniesie się w
punkcie 5.2.
uzasadnienia.

Wniosek

O zmianę wyroku
poprzez
uniewinnienie
oskarżonego od

zasadny

częściowo zasadny

<p>zarzucanego mu czynu ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku i warunkowe umorzenie postępowania karnego.</p>	<p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek częściowo zasadny z przyczyn opisanych powyżej oraz w punkcie 5.2.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		

<p>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.15.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>Wyrok Sądu Rejonowego w zakresie sprawstwa i winy oskarżonego P. W. – jako słuszny i odpowiadający prawu – należało utrzymać w mocy.</p> <p>W związku z orzeczeniem zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku utrzymano również w mocy rozstrzygnięcie zobowiązujące oskarżonego do zwrotu prawa jazdy.</p>		
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>Sąd Rejonowy co do zasady prawidłowo przeprowadził postępowanie dowodowe w niniejszej sprawie w zakresie czynu inkryminowanego oskarżonemu P. W. (wymagało ono jedynie korekty poprzez uzyskanie uzupełniającej</p>		

<p>pisemnej i ustnej opinii biegłej), a także rozważył wszystkie okoliczności mające znaczenie w tym zakresie.</p>		
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.0.15.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez:</p> <ul style="list-style-type: none"> - w miejsce kary orzeczonej w punkcie 1 i rozstrzygnięć z nią związanych zawartych w punktach 2 i 3 na podstawie art. 66 § 1 i § 2 k.k. i art. 67 § 1 i § 2 k.k. warunkowo umarżono postępowanie karne w stosunku do oskarżonego P. W. na okres próby 2 lat i oddano oskarżonego w wyznaczonym okresie próby pod dozór kuratora sądowego; - na podstawie art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 39 pkt 3 k.k. orzeczono wobec oskarżonego P. W. środek karny w postaci zakazu prowadzenia 		

wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego na okres 1 roku;

- na podstawie art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 39 pkt 7 k.k. i art. 43a § 1 k.k. orzeczono wobec oskarżonego P. W. środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w kwocie 4.000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Zwięźle o powodach zmiany

Sąd odwoławczy dostrzegł, że Sąd Rejonowy niewłaściwie ocenił stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu P. W. a wynika to z nieuwzględnienie w sposób prawidłowy i kompleksowy wszystkich okoliczności podmiotowych i przedmiotowych rzutujących na tą ocenę.

Bowiem, uwzględniając występujące w sprawie okoliczności przedmiotowo – podmiotowe, w

ocenie Sądu odwoławczego stwierdzić należy, iż stopień zawinienia i stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu nie jest znaczny. Wynika to z faktu, że oceniając czyn oskarżonego oraz zważając na nasilenie inkryminowanego działania ze strony oskarżonego nie można stwierdzić, że cechuje go wysoki stopień społecznej szkodliwości, a tym samym, przestępstwo oskarżonego zasługuje na łagodniejsze traktowanie. Tym samym, zdaniem Sądu odwoławczego nie ma potrzeby, aby w obliczu przedmiotowego zdarzenia kształtować postawę oskarżonego poprzez wymierzenie mu nieizolacyjnej kary grzywny oraz środków karnych na poziomie ustalonym przez Sąd a quo. Mając na względzie dotychczasowy sposób życia oskarżonego oraz jego warunki i właściwości osobiste, w przekonaniu Sądu

Okręgowego, właściwe będzie warunkowe umorzenie postępowania karnego wobec oskarżonego i takie właśnie rozstrzygnięcie, w połączeniu z wymierzonymi środkami, będzie zupełnie wystarczające w celu uświadomienia mu naganności postępowania, jak również stanowić będzie dla nich właściwą nauczkę i przestrogę na przyszłość.

Uzasadnione jest jednocześnie przypuszczenie, że pomimo warunkowego umorzenia postępowania karnego, oskarżony będzie przestrzegać porządku prawnego i w przyszłości nie popełni ponownie przestępstwa.

W realiach niniejszej sprawy niewątpliwym jest, iż oskarżony, swym postępowaniem, polegającym na poruszaniu się po drodze publicznej w godzinach popołudniowych w dniu 26 listopada 2018 roku samochodem osobowym w stanie

pod wpływem środków odurzających, naruszył podstawową zasadę bezpieczeństwa w ruchu drogowym, oraz godził w dobro prawne, jakim jest życie i zdrowie innych uczestników ruchu drogowego. Kierowanie pojazdem nie tylko w stanie nietrzeźwości, ale też pod wpływem "substancji odurzających" zawsze jest niebezpieczne. Oznacza to, że organ orzekający nie musi wykazać, iż zachowanie sprawcy spowodowało zagrożenie, a nawet udowodnienie przez oskarżonego, że w konkretnej sytuacji zagrożenie nie powstało i powstać nie mogło jest bezskuteczne i z odpowiedzialności za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. nie zwalnia. Oceniając czyn oskarżonego nie można jednak stwierdzić, że cechuje go wysoki stopień społecznej szkodliwości, a tym samym, przestępstwo jego zasługuje na łagodniejsze traktowanie. W tym miejscu, podkreślić bowiem trzeba, że

stężenie (...) stwierdzone u oskarżonego w chwili zatrzymania w godzinach popołudniowych (3,9 ng/ml) nie aż tak znacznie przekraczało próg decydujący o zakwalifikowaniu czynu sprawcy prowadzącego pojazd po spożyciu alkoholu, jako przestępstwo (stężenie (...) we krwi na poziomie 2,5 ng/ml lub wyższe powoduje taką niesprawność organizmu jak stężenie etanolu we krwi w stężeniu powyżej 0,5 promila). Faktem jest, iż oskarżony nie przyznawał się do stawianego mu zarzutu i w zależności od przebiegu postępowania w sposób nieudolny usiłował dostosować swoją linię obrony do wniosków płynących z opinii biegłych. Przy czym, początkowo utrzymywał, iż mógł na dyskotece w klubie nieświadomie zapalić papierosa, który miałby okazać się narkotykiem. Takie tłumaczenia są zwyczajnie infantylne i nie przekonują nie tylko

w świetle doświadczenia życiowego lecz także w obliczu uzyskanej opinii toksykologicznej biegłej z zakładu medycyny sądowej.

Podkreślić też należy, iż analiza akt sprawy wskazuje, że oskarżony został zatrzymany w P. w trakcie rutynowej kontroli (przyczyną zainteresowania się pojazdem oskarżonego było podejrzenie posiadania przez kierującego środków odurzających). W tym miejscu, zaznaczyć należy, iż przekonujące jest, że oskarżony rzeczywiście przed jazdą zażywał środki odurzające o czym przekonuje nie tylko przeprowadzone badanie, ale również fakt, że czuć było od niego marihuanę i tym samym postąpił wysoce nagannie. W ocenie sądu odwoławczego niebagatelne znaczenie, przy ocenie sposobu zachowania sprawcy przed popełnieniem przestępstwa, ma także fakt dotychczasowej niekaralności (który należy rozpatrywać w aspekcie wieku

oskarżonego 22 lat)
oraz mając w
polu widzenia, że
prowadził
dotychczas
ustabilizowany tryb
życia, pracował
zarobkowo (obecnie
poszukuje
zatrudnienia) i uczył
się na Politechnice
w C.. W kontekście
powyższych
wniosków oraz
mając na uwadze
całokształt
okoliczności
związanych z
naruszeniem przez
oskarżonego
porządku prawnego,
a także fakt, iż w
istocie rzeczy wina
i stopień społecznej
szkodliwości
zarzucanego mu
czynu, nie są
znaczne, zaś
okoliczności jego
popelnienia nie
budzą wątpliwości,
oskarżony zasługuje
na warunkowe
umorzenie
postępowania
karnego na okres
próby 2 lat. Tym
samym, jest to
wystarczająco dużo
czasu, aby w
sposób prawidłowy
zweryfikować, czy
oskarżony zasłużył
na dobrodziejstwo
instytucji
warunkowego
umorzenia
postępowania
karnego, a także, czy
w sposób rzetelny

wywiązuje się z
nałożonych na niego
obowiązków.

Zdaniem Sądu
sposób życia
oskarżonego przed
popelnieniem
przestępstwa oraz
jego właściwości i
warunki osobiste,
a nade wszystko
szczególne
okoliczności
przestępstwa (które
zostały powyżej
wyeksponowane),
stanowią pozytywną
prognozę na
przyszłość, i
pozwalają
przyjąć, że
mimo warunkowego
umorzenia
postępowania
oskarżony będzie
przestrzegał
porządku prawnego
i nie wejdzie
ponownie w konflikt
z prawem.

Podkreślić należy, iż
jakkolwiek w ocenie
sądu odwoławczego,
występek
oskarżonego
zasługuje na
potępienie, niemniej
jednak nie
dyskwalifikuje
możliwości
zastosowania
względem niego
dobrodziejstwa
instytucji
warunkowego
umorzenia
postępowania
karnego, a samo

postępowanie
zdaniem sądu
odwoławczego w
przypadku
oskarżonego
stanowi dla niego
realną nauzkę na
przyszłość.

A zatem, jakkolwiek
działanie
oskarżonego
polegające na
kierowaniu
samochodem pod
wpływem środka
odurzającego
zasługuje na
zdecydowanie
negatywną ocenę i
potępienie, niemniej
jednak zważyć
należy, iż czyn
ten stanowi w
dotychczasowym
życiu oskarżonego
odosobniony
przypadek (nie był
w przeszłości karany
za przestępstwa
choć okoliczności tej
przeceniać zbytnio
nie należy w
kontekście jego
wieku) świadczący
o przypadkowości
i incydentalności
zachowania.

Oskarżony co do
zasady prowadził
dotychczas
ustabilizowany tryb
życia (nie umknęło
wszak sądowi
odwoławczemu, że
oskarżony był
karany za
popelnione
wykroczenia w
postępowaniu

mandatowym - vide k. 9). Uwzględniając powyższe Sąd Okręgowy doszedł do wniosku, że okoliczności te składają się na przewidziane w art. 66 § 1 kk przesłanki stosowania warunkowego umorzenia postępowania tj. wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy niekaranego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie wejdzie po raz kolejny w konflikt z prawem. Należy zważyć, że istotą warunkowego umorzenia postępowania, zgodnie z założeniami ustawodawcy, jest likwidowanie konfliktu wywołanego przestępstwem. Znajduje ono zastosowanie tam,

gdzie nie ma potrzeby ze względu na cele kary, jej wymierzenia, a nawet kontynuowania postępowania karnego i doprowadzenia do wyroku skazującego. Podstawowym zatem celem wyżej wymienionej instytucji jest cel wychowawczy, którego spełnienie oceniane jest poprzez sprawdzenie funkcjonowania sprawcy w okresie próby. Jest to szansa dana sprawcy, by pomyślnym upływem okresu próby udowodnił, że zrozumiał naganność swego postępowania i tym samym dał gwarancję akceptowania w przyszłości obowiązujących norm prawnych.

Sąd Okręgowy bacząc na całokształt okoliczności sprawy uznał, że wymierzenie kary oskarżonemu w istocie nie jest konieczne, a cele postępowania zostaną osiągnięte poprzez warunkowe umorzenie postępowania. Jednocześnie

wyznaczony 2 letni okres próby i dozór kuratora we wskazanym okresie próby, umożliwi wgląd w proces kształtowania się właściwych postaw w życiu oskarżonego w okresie próby oraz umożliwi stałą kontrolę w nad przestrzeganiem przez oskarżonego norm prawnych.

Aby jednak wydanie rozstrzygnięcia o warunkowym umorzeniu postępowania nie oznaczało, że oskarżony nie ponosi żadnych realnych konsekwencji związanych z popełnionym występkiem, Sąd Okręgowy orzekł o zakazie prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego na okres 1 roku.

W celu zaś wzmocnienia funkcji wychowawczej i stabilizacji właściwej postawy oskarżonego wobec wartości i dóbr chronionych prawem, Sąd Okręgowy orzekł w stosunku do oskarżonego świadczenie

pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 4000 złotych. Określając taką kwotę uznał, że w takim wymiarze będzie ona właściwą dolegliwością w obliczu warunkowego umorzenia postępowania.

Oskarżony jest młodym człowiekiem, który ewidentnie u progu swego dorosłego życia zupełnie się pogubił. Nie jest rolą sądu odwoławczego by dociekać co legło u podstaw takiego stanu rzeczy. Fakt ten jest w świetle zgromadzonych dowodów nader oczywisty. Rzecz jednak w tym, aby oskarżony zrozumiał, że jego dotychczasowe postępowanie, sposób życia - począwszy od drobnych przewinień o charakterze drogowym, a skończywszy na przestępstwie będącym przedmiotem osądu - stało się niejako "równią pochyłą". Niniejsze postępowanie ma

<p>być nauzką na przyszłość, stanowić barierę dla dalszych błędów i ma ukierunkować go na dążenie do widocznej poprawy zachowania i przestrzegania norm prawnych.</p> <p>Oskarżony winien zdać sobie sprawę, że jest to ostrzeżenie i jeśli oskarżony nie wykorzysta danej mu szansy i nie skoryguje swojej postawy, to może to zaważyć na dalszym jego życiu w sposób fundamentalny i nieodwracalny.</p>			
<p>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>			
<p>5.3.1.1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			
<p>5.3.1.2.1.</p>	<p>Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>	

Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
3	<p>W oparciu o przepisy art. 634 k.p.k. w zw. z art. 629 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. i art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 49 poz. 223 z 1983 roku z późniejszymi zmianami) Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego P. W. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 złotych tytułem opłaty za obie instancje oraz kwotę 1583,93 złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym.</p> <p>Oskarżony jest młodym, zdrowym człowiekiem i nie ma żadnych przeszkód do podjęcia przez niego pracy zarobkowej (niekoniecznie wymagającej uprawnień do kierowania pojazdami) celem uregulowania ciążących na nim należności sądowych.</p>	

7. PODPIS	

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego P. W..		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Apelacja skierowana przeciwko całemu wyrokowi Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 18 września 2019 roku w sprawie II K 156/19.		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------